

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 24-01-41955 לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר) נ'
שירות בתי הסוהר ואח'

לפני כבוד השופט מיכאל קרשן

העותרת לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר)

נגד

המשיבים 1. שירות בתי הסוהר
2. ממונה חופש המידע בשירות בתי הסוהר, עו"ד נעמה ליאני

בשם העותרת: עו"ד יצחק בם
בשם המשיבים: עו"ד לירן פאר

פסק דין

1 לפני עתירה מינהלית שהגישה העותרת בהתאם לסעיף 17 לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998
2 (להלן: החוק), לחייב את שירות בתי הסוהר (להלן: שב"ס) להעביר לעיונה את שמות כל האסירים
3 הביטחוניים שנשפטו כבגירים וששוחררו על ידו בשנים 2020-2023 (להלן: התקופה הרלוונטית).
4

רקע עובדתי ותמצית טענות הצדדים

5
6 1. העותרת פנתה לשב"ס ביום 25.8.2023 בבקשה לקבל מידע בהתאם לחוק בשני עניינים:
7 היקף האסירים הביטחוניים ששוחררו ממתקני השב"ס בתקופה הרלוונטית, ופירוט שמותיהם של
8 אותם אסירים, והכול בפילוח לפי תושבות (נספח 2 לעתירה). יצוין כי בקשת חופש המידע לא הוגבלה
9 לעניינים של אסירים שנשפטו כבגירים.
10

11 2. ביום 25.12.2023 נמסר לעותרת מענה חלקי לבקשה בהתאם לסעיף 11 לחוק.
12

13 שב"ס מסר לעותרת את מלוא המידע המבוקש על ידה בעניין הראשון: היקף כלל האסירים
14 הביטחוניים אשר שוחררו ממתקני שב"ס בפילוח על פי שנים ולפי תושבות (נספח 3 לעתירה).
15

16 שב"ס סירב להיענות לחלקה השני של בקשת המידע, בנימוק שלא ניתן למסור המידע
17 מטעמים של הגנת הפרטיות בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק. צוין בתגובה כי הנתונים אשר מועברים
18 משב"ס לפונים במסגרת בקשות מכוח החוק הם נתונים מספריים ולא מידע ספציפי כזה או אחר
19 עם פרט מזהה של האסיר.
20

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 24-01-41955 לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר) נ'
שירות בתי הסוהר ואח'

- 1 בעתירתה טענה העותרת כי ניסיון החיים מוכיח שאסירים ביטחוניים משוחררים
2 ממשיכים לפגוע גם לאחר שחרורם ממאסר. לעמדתה, המידע המבוקש נחוץ לה על מנת ליצור דיון
3 מושכל בשאלת האפקטיביות של המענה העונשי למעשי האסירים הביטחוניים וכן לעקוב אחר
4 מעשיהם לאחר שחרורם על מנת לראות מי מהם חוזר לבצע עבירות טרור.
5
- 6 העותרת טענה כי הזכות לחופש מידע והזכות לפרטיות מצויות באותו מישור והאיזון
7 ביניהם צריך להיות "אופקי". לדבריה קיים עניין ציבורי רב בגילוי המידע המבוקש על ידה.
8
- 9 במסגרת העתירה קיבלה העותרת את סירוב השב"ס להעביר לה את שמותיהם של
10 האסירים הביטחוניים שנשפטו כקטינים (בשל האיסור המפורש המנוי בסעיף 24(א)(1) לחוק
11 הנוער (טיפול והשגחה), התש"ך-1960), אך לעמדתה שונה המצב בנוגע לפרטיותם של אסירים
12 ביטחוניים בגירים.
13
- 14 העותרת טענה כי היותו של אדם אסיר ביטחוני אינו מסוג העניינים הפרטיים של האדם,
15 כאמור בסעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: **חוק הגנת הפרטיות**), שכן פעילותם
16 תחת השקפת עולם בלתי חוקית ואלימה אינה יכולה לקבל את הגנת הפרטיות. לדעתה, אף אם ריצוי
17 מאסר של אסיר ביטחוני נכנס בגדר הסעיף, גם אז מסירת שמו של האסיר הביטחוני אינה מהווה
18 פגיעה בפרטיות, ודאי לא פגיעה בעלת עוצמה ממשית. היא הפנתה בעניין זה לע"מ 398/07 **התנועה**
19 **לחופש המידע נ' מדינת ישראל – רשות המסים**, פ"ד ס"ג(1) 284 (2008) (להלן: **עניין רשות**
20 **המסים**), בו חויבה רשות המסים לחשוף את שמותיהם של עברייני מס אשר נעשה עמם הסדר כופר.
21
- 22 על כל אלה הוסיפה העותרת כי לסעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, הקובע כי "שימוש
23 בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה" עולה
24 כדי פגיעה בפרטיות, אין תחולה כאשר המידע התקבל והוחזק על ידי הרשות שלא בהסכמתו של
25 האדם נשוא המידע, כבענייננו.
26
- 27 העותרת הוסיפה וטענה כי המדינה עצמה נוהגת לפרסם את שמותיהם של מבצעי עבירות
28 ביטחוניות ביוזמתה, במסגרת הודעות דוברות כאלה ואחרות, והיא אינה יכולה לדבר בשני קולות.
29 במהלך הדיון השני שהתקיים בעתירה הפנתה העותרת גם לכך שבעסקת שחרור החטופים
30 המתקיימת בימים אלה מפרסמת המדינה את שמותיהם של האסירים הביטחוניים הצפויים
31 להשתחרר.
32

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 24-01-41955 לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר) נ'
שירות בתי הסוהר ואח'

- 1 סעיף 9(א)(3) לחוק, שמונע מהרשות למסור מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, מוציא
2 מתחולתו מקרים בהם הגילוי מותר על פי דין.
3
4 לעמדת העותרת, בהסתמך על גישת כב' השופט י' עדיאל בעת"מ (י-ם) 192/07 **התנועה**
5 **לחופש המידע נ' כנסת ישראל** (21.5.2008), סעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות, שקובע הגנה במקרה
6 בו היה בפגיעה בפרטיות אינטרס ציבורי שהצדיק אותה בנסיבות העניין, "מאייך" את הפגיעה
7 בפרטיות ומתיר לרשות למסור לה את המידע מראש.
8
9 8. בדיון הראשון בעתירה הפנתה העותרת גם להוראת סעיף 17(ד) לחוק, המקנה לבית
10 המשפט סמכות לגלות מידע שהרשות לא מסרה אף בהתאם לסעיף 9(א), אם לדעתו העניין הציבורי
11 בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה (ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין).
12
13 9. בכתב התשובה שהגיש שב"ס טען הוא כי המידע המבוקש בעתירה מצוי תחת סעיף 9(א)
14 לחוק, ועל כן נעדרת הרשות שיקול דעת למסור את המידע לעותרת (להבדיל מן המקרים המנויים
15 בסעיף 9(ב) לחוק שבהם מפעילה הרשות שיקול דעת בנוגע למסירת מידע).
16
17 לעמדת שב"ס, אין בשלילת חירותם של האסירים כדי לפגוע בזכויותיהם החוקתיות
18 האחרות. ברי כי המידע המבוקש פוגע בפרטיותם של האסירים המשתחררים, ואין זה משנה אם
19 עסקינן באסירים ביטחוניים או לא.
20
21 10. שב"ס ציין כי, בהתאם לסעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, שימוש במידע פרטי יכול להיעשות
22 אך ורק בהתאמה למטרה שלשמה הוא נאסף או הועבר מלכתחילה (להלן: **עקרון צמידות המטרה**).
23 המידע המבוקש נמסר לשב"ס למטרה מסוימת וניתן לעשות בו שימוש לאותה מטרה בלבד. אין
24 מדובר במידע שנמסר בהסכמה אלא להפך, וגם לו היה נמסר וולונטרית לא ניתן היה לעשות בו
25 שימוש למטרה אחרת ללא הסכמת האסיר.
26
27 11. פרסומים יזומים שמבצעת הפרקליטות נעשים בהתאם לעקרון פומביות הדיון החולש על
28 הליכים משפטיים מכוח סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה וסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב],
29 התשמ"ד-1984. אלו הוראות דין פוזיטיביות שמתירות לפרסם הליכים משפטיים. ממילא היקף
30 ועוצמת הפגיעה בפרטיות מושפעים מעיתוי הפרסום ואופן הפרסום, ואין דומה פרסום פסק דין
31 שנעשה סמוך למועד ההרשעה לפרסום רשימת אסירים ביטחוניים ששחררו ממאסר, לאחר
32 שחרורם, באופן שאף לא עולה בקנה אחד עם עקרון תקנת השבים ואינטרס השיקום.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 24-01-41955 לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר) נ'
שירות בתי הסוהר ואח'

1
2 12. שב"ס אינו מקבל את פרשנות העותרת לעניין סעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות, שכן מדובר
3 בהגנה שתחולתה לאחר מעשה ואין ביכולתה להכשיר מראש פעולה של רשות הפוגעת בפרטיות.
4 לדעת שב"ס גם השימוש בסעיף 17(ד) לחוק אינו ממין העניין, שכן הגנת הפרטיות ושיקומו של
5 האסיר הם שיקולים כבדי משקל אשר מכריעים את הכף נגד מסירת המידע המבוקש.

6
7 **דיון והכרעה**

8 13. הזכות לפרטיות היא אחת החשובות שבזכויות האדם. היא מעוגנת במפורש בחוק הגנת
9 הפרטיות, וכן בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אשר קובע בסעיף 7(א) כי "כל אדם זכאי לפרטיות
10 ולצנעות חייב" [השוו: ע"פ 2963/98 גלעם נ' מדינת ישראל (13.6.1999); עניין רשות המסים, פסקה
11 39 לפסק דינה של כב' השופטת ע' ארבל].

12
13 14. אכן, חוק הגנת הפרטיות אינו קובע הגדרה למונח "ענייניו הפרטיים של אדם", המופיע
14 בסעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, וניתן למצוא בפסיקה גישות שונות בנוגע להיקף התפרסות המונח
15 [השוו: ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994)].

16
17 אך בענייננו אין צורך להידרש להבדלים בין הגישות, שכן שימוש במידע אודות זהותם של
18 אסירים שהשתחררו מבתי הסוהר עולה, במובהק, כדי פגיעה בפרטיותם.
19
20 כבר נפסק שהזכות לפרטיות מתייחסת, בראש ובראשונה, למידע או לנתונים הנוגעים
21 באופן מובהק לפרט, כגון: מצבו הרפואי, רמת הכנסותיו, גילו, משקלו, העדפותיו המיניות וכדומה
22 [בג"ץ 844/06 אוניברסיטת חיפה נ' פרופ' עוז, פסקה 20 לחוות דעתה של כב' השופטת (כתוארה אז)
23 ד' ביניש (14.5.2008)].

24
25 אין על כן שום ספק שעובדת היות פלוני אדם שריצה עונש מאסר במתקן כליאה היא מידע
26 הנוגע אליו באופן מובהק ומובחן, ובנוסף מדובר בנתון יש בו כדי להעמידו באור שלילי [השוו: עת"מ
27 (מרכז) 20-03-53722 בצלם – מרכז המידע הישראלי לזכויות אדם בשטחים נ' שירות בתי הסוהר,
28 פסקה 16 (1.8.2021)].

29
30 15. לטענת העותרת, כי נוכח העבירות החמורות שעבר מאבד אסיר ביטחוני את זכותו
31 לפרטיות, אין על מה לסמוך.
32

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 24-01-41955 לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר) נ'
שירות בתי הסוהר ואח'

1 אמנם נכון, בית המשפט העליון הכיר לאורך השנים בכך שלאסירים ביטחוניים מאפיינים
2 קבוצתיים מיוחדים, שמצדיקים לקבוע בעניינם הסדרים מיוחדים, חלקם גורפים, שמגבילים את
3 זכויותיהם [דנג"ץ 204/13 סעיף צלאח נ' שרות בתי הסוהר (14.4.2015)]; בג"ץ 509/80 יונס נ' מנכ"ל
4 משרד ראש הממשלה, פ"ד לה (3) 589 (1981); רע"ב 6797/03 מדינת ישראל נ' אלראזק
5 4714/04, עע"א 1076/95 מדינת ישראל נ' קונטאר, פ"ד נ (4) 492 (1996), עע"א 4714/04
6 עמיר נ' שירות בתי הסוהר (7.3.2005) ועוד].

7
8 ברם, כפי שציין שב"ס, כבר נפסק לא אחת שאסירים – כלל האסירים : ביטחוניים ושאינם
9 ביטחוניים, ערבים ויהודים (ובני עדות אחרות), נשים וגברים – אינם "מתפרקים" מכלל זכויותיהם
10 החוקתיות, מעצם העובדה שביצעו עבירות פליליות והוחלט שירצו עונשי מאסר [בג"ץ 355/79 קטלן
11 נ' שירות בתי הסוהר, פ"ד לד (3) 294 (1980); רע"ב 8827/05 פחימה נ' שירות בתי הסוהר
12 (10.4.2006)].

13
14 על כן, גם לאסירים, ביטחוניים ואחרים, עומדת הזכות החוקתית לפרטיות, מה גם
15 שבענייננו מתבקש המידע הפרטי בעניינם של מי שכבר אינם אסירים ביטחוניים.

16
17 אציין כי, בניגוד לטענת העותרת, בעניין רשות המסים נקבע במפורש כי מסירת מידע שמי
18 אודות נישומים שזכו להסדר כופר עולה כדי פגיעה בפרטיות, אף שאלה עברו לדעת הרשות עבירות
19 מס.

20
21 16. אמור מעתה: מסירת מידע מזהה אודות שחרורו של אסיר מבית הסוהר עולה כדי פגיעה
22 בפרטיות, כמשמעות מונח זה בסעיף 9(2) לחוק הגנת הפרטיות.

23
24 17. העותרת סבורה שעקרון צמידות המטרה נגזר תמיד מעקרון ההסכמה ומשלים אותו, וכיוון
25 שכך אין לעקרון זה תחולה אם נמסר המידע לרשות אגב פעולת אכיפת חוק לא רצונית כלפי האדם.
26
27 דעתי שונה.

28
29 עקרון צמידות המטרה, המעוגן בסעיף 9(2) לחוק הגנת הפרטיות, מוציא מתחולת פגיעה
30 בפרטיות שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם, או מסירתה לאחר, "שלא למטרה שלשמה
31 נמסרה". זהו עקרון חשוב ביותר, שנועד להבטיח שגם פגיעה הכרחית בפרטיות תהיה מיידתית במובן
32 זה שתוגבל למטרה שלשמה נמסר המידע.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 24-01-41955 לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר) נ'
שירות בתי הסוהר ואח'

1
2 אין בהגדרה שקבע הסעיף אחיזה לשונית לפרשנות שהציעה העותרת, שהיא פרשנות
3 מצמצמת ביותר למושג הפרטיות. לא בכדי לא הצביעה העותרת על שום פסק דין שאימצה. ואין זה
4 פלא: אם תתקבל פרשנות זו, כל אימת שיגיע מידע פרטי לידי הרשות, לא בהסכמתו של הנפגע אלא
5 תוך הפעלת סמכויותיה השלטוניות בתחום אחד, ישנה המידע את טיבו ויהפוך לנחלת הרשות לכל
6 דבר ועניין, עד כדי כך שתוכל להעבירו לא רק לרשות אחרת אלא למעשה לכל דורש.

7
8 כאסמכתא יחידה לעמדתה המשפטית הפנתה העותרת למובאה מספרו של מיכאל בירנהק,
9 [מרחב פרטי], הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה (תשע"א), ואולם באותה מובאה דן המחבר
10 בעיקר ביסוד ההסכמה וקשה ללמוד ממנה עמדה נחרצת לענייננו. לעומת זה, בספרו של אותו מחבר,
11 מיכאל בירנהק, פרטיות חוקתית (2023), בעמ' 439, דן פרופ' בירנהק בהיבט החוקתי של עקרון
12 צמידות המטרה ובא לכלל מסקנה כי זה מחייב את הרשות להימנע מלמסור מידע פרטי שהגיע אליה
13 אגב הפעלת סמכויותיה שלא למטרה לשמה אספה אותו מלכתחילה:

14
15 "עקרון צמידות המטרה מחייב את מי שאוסף מידע להיצמד למטרה הראשונה שלשמה
16 נאסף המידע, כפי שנמסרה לאדם, לפני שנתן את הסכמתו. בייבוא למישור החוקתי, נאמר
17 שהעיקרון מחייב היצמדות של הרשות לסמכות שניתנה לה בדבר החקיקה המסמך.
18 עקרון החוקיות משקף את העיקרון הזה, במישור החוקתי: החוק מפרט את הסמכויות
19 שיש לרשות. אסור לה לחרוג מהן. אם חוק החזקת תעודת זהות והצגתה, התשמ"ג-1982
20 מתיר לשוטרי לדרוש מאזרח להציג לו תעודת זהות גם אם האזרח אינו חשוד בדבר, אין
21 בכך היתר להשתמש בנתונים למטרות נוספות. עקרון צמידות המטרה ממלא את דרישת
22 ההסמכה בתוכן. עצם השימוש במידע למטרה שונה הוא פגיעה בפרטיות, ואם אין לו
23 הסמכה מפורשת מספקת – יש לסיים את הדיון החוקתי באותו שלב, להקפיא את
24 המדיניות השלטונית או את החוק."

25
26 18. טענת העותרת כי ישנם מקרים בהם המדינה מפרסמת את שמותיהם של מבצעי עבירות
27 ביטחוניות אינה יכולה להועיל לה.

28
29 כאשר כך פועלת המדינה, לאחר שניתן פסק דין בעניינו של מורשע כזה או אחר (לאו דווקא
30 בתחום עבירות הביטחון), היא עושה כן בהתאם לעקרון פומביות הדיון החל בכלל ההליכים
31 המשפטיים, זולת אלה בהם התנהל הדיון בדלתיים סגורות או הוצא צו איסור פרסום.
32

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 24-01-41955 לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר) נ'
שירות בתי הסוהר ואח'

1 בצדק ציין המשיב כי פרסום מותר מהליך משפטי פרטני אינו דומה לפרסום מידע אודות
2 אסיר ששחרר ממאסר, לאחר שריצה את עונשו, לעתים שנים לאחר ההרשעה, ויש לקבל אף את
3 הטענה כי פרסום מאוחר כזה סותר במידה רבה את עיקרון תקנת השבים, המעוגן בחוק המידע
4 הפלילי ותקנת השבים, התשע"ט-2019 (אף כי לחוק זה אין תחולה ישירה בענייננו, שכן המידע
5 המבוקש על ידי העותרת אינו מצוי במרשם הפלילי או במרשם המשטרה).

6
7 19. לא מצאתי לקבל את פרשנות העותרת לסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות.

8
9 זהו סעיף שמקנה הגנה במשפט פלילי או אזרחי למי שפגע בפרטיות בנסיבות בהן נמצא
10 שהיה בפגיעה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות העניין (ובלבד שאם הייתה הפגיעה בדרך של
11 פרסום – הפרסום לא היה כוזב). הוראה שמעניקה הגנה בדיעבד אינה יכולה להכשיר מראש פגיעה
12 בפרטיות, ודאי לא כשהפוגעת הפוטנציאלית היא רשות [השוו: דברי כב' השופטת ד' ברק-ארז
13 ברע"א 2558/16 פלונית נ' קצין התגמולים משרד הביטחון, פסקה 59 (5.11.2017)]. לא אוכל, אפוא
14 לקבל בעניין זה את גישת כב' השופט י' עדיאל בעת"מ (י-ם) 192/07 התנועה לחופש המידע נ' כנסת
15 ישראל (21.5.2008).

16
17 20. מן המקובץ לעיל עולה כי חל במקרה דנן סעיף 9(א) לחוק, האוסר על הרשות למסור
18 מידע הפוגע בפרטיות, ועל כן צדקה הרשות בהחלטתה לא למסור לעותרת את שמותיהם של
19 האסירים הביטחוניים ששחררו ממתקני הכליאה בשנים 2020-2023.

20
21 21. נותרה הטענה כי למרות סירובה המוצדק של הרשות, על בית המשפט להורות על מתן הידע
22 המבוקש, משום שהעניין הציבורי בגילוי המידע "עדיף וגובר" על הטעם לדחיית הבקשה.

23
24 שקלתי את בקשת העותרת לעשות שימוש במקרה דנן בסמכות יוצאת הדופן המעוגנת
25 בסעיף 17(ד) לחוק, אך לא ראיתי להיעתר לה.

26
27 מקובלת עלי העמדה כי האיזון בין שתי הזכויות: הזכות לפרטיות והזכות לקבלת מידע
28 מרשויות הציבור, הוא איזון "אופקיי" [נע"ם 9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות
29 הממשלתיות, פסקה 31 (19.5.2009)]. אך המאזניים אינם מעוינים, שכן בנסיבות העניין רב משקלה
30 של הזכות לפרטיות ממשקל הזכות לקבל מידע ציבורי.

31

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 24-01-41955 לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר) נ'
שירות בתי הסוהר ואח'

- 1 על כף המאזניים האחת ניצבת זכותו של האסיר המשוחרר לאי-גילוי מידע המצביע עליו
2 כמי שביצע עבירה פלילית וריצה עונש מאסר במתקן כליאה. זכות זו מצויה לדעתי בגרעין הקשה
3 של הזכות לפרטיות [השוו האופן בו התייחס בית המשפט העליון לזכותו של עצור להיות נוכח
4 במשפטו כחלק מזכותו להליך הוגן בבש"פ 8823/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 529, 500
5 .(11.2.2010)].
6
7 על כף המאזניים השנייה ניצב אינטרס הציבור בגילוי המידע. אפשר בהחלט לקבוע כי
8 מתקיים אינטרס ציבורי במסירת המידע לעותרת, שמעוניינת לעורר שיח ציבורי בשאלת
9 האפקטיביות של המענה העונשי בתחום עבירות הביטחון, בין היתר נוכח עמדתה כי מדובר
10 באוכלוסייה בעלת מאפיינים רציונויסטים.
11
12 אינטרס זה לא בא על סיפוקו באופן מלא ממסירת המידע הכללי על ידי המשיבים, אם כי
13 חלק גדול מהמידע הפרסונלי המבוקש למעשה עומד לרשות הציבור, בשל עקרון פומביות הדיון החל
14 ברובם של ההליכים הפליליים בהם עסקינן, ועל דרך של פרסומים יזומים מטעמה של המדינה.
15
16 אך כאמור הפגיעה שעתידה להיגרם לאסירים המשוחררים כתוצאה ממסירת המידע
17 מצויה לדעתי בגרעין הקשה של זכותם לפרטיות, ובהתחשב בכך שהעותרת קיבלה מענה חלקי
18 לבקשתה, לא מצאתי שהעותרת עמדה בנטל המוטל עליה להראות כי העניין הציבורי בגילוי המידע
19 הוא כה משמעותי עד כי אפשר לומר עליו שהוא "עדיף וגובר" על זכותם החוקתית של האסירים
20 המשוחררים לפרטיות (השוו: בג"ץ 10271/02 פריד נ' משטרת ישראל – מחוז ירושלים, פסקה 50
21 .(30.7.2006); עניין רשות המסים, עמ' 336).
22
23 במצב דברים זה מצאתי כי הרשות פעלה במידתיות המתבקשת והעבירה לעותרת את
24 אותם נתונים שאינם פוגעים בגרעין הקשה של הזכות לפרטיות.
25
26 יובהר בהקשר זה כי פסיקת בית המשפט העליון בעניין רשות המסים, להורות על חשיפת
27 את שמותיהם של נישומים עמם הגיעו רשויות המס להסדרי כופר חֶלֶף העמדה לדיון, יצרה הסדר
28 שקרוב מאוד במהותו לעקרון פומביות הדיון החל בהליכים פליליים עם הגשת כתב האישום, ורחוק
29 כרחוק מזרח ממערב מן העניין שלפתחנו – חשיפת שמם של אסירים לאחר שחרורם מבית הסוהר.
30
31 לסיום אציין שלא מצאתי לדון בהרחבה בטענת העותרת, שהועלתה לראשונה רק במסגרת
32 הדיון השני בעתירה, לפיה מדברת המדינה בשני קולות כאשר מצד אחד מתנגדת למסירת המידע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 24-01-41955 לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (ע"ר) נ'
שירות בתי הסוהר ואח'

1 לעותרת, ומצד שני מפרסמת בימים אלה רשימות של אסירים ביטחוניים לקראת שחרורם במסגרת
2 עסקת השבת חטופים עם ארגון הטרור חמאס.

3
4 טענה זו של העותרת חורגת מגדר העתירה ומהווה הרחבת חזית אסורה.

5
6 אציין רק כי, על פני הדברים, החלטת המדינה לפרסם מידע מסוג זה לפני השחרור של
7 אותם אסירים, נועדה לצורך בקרה על פעולת הרשות בידי נפגעי העבירות ובני משפחותיהם, שהם
8 כמובן נפגעים פוטנציאליים מהחלטת השחרור המוקדם של אותם אסירים. קשה אפוא לקבל
9 בהקשר זה את הטענה של דיבור בשני קולות.

10
11 24. דין העתירה להידחות וכך אעשה.

12
13 העותרת תישא בשכ"ט והוצאות המשיבים בסך של 10,000 ₪.

14
15
16
17 ניתן היום, ד' שבט תשפ"ה, 02 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.

18

מיכאל קרשן, שופט

19
20